

Bibliaóra – 2026. március 12.

Előfohász: „Ki hitte volna el, amit hallottunk, és az Úr karjának ereje ki előtt volt nyilvánvaló? Mint vesszőszál sarjadt ki előttünk, mint gyökér a szikkadt földből. Nem volt neki szép alakja, amiben gyönyörködhattunk volna, sem olyan külseje, amiért kedvelhettük volna. Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmaik férfiak, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődtünk vele. Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza. Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg (Ézs 53,1-5).” Ámen.

Ének: 72. zsoltár: „Uram, a te ítéletedet, Adjad a királynak, ...”

Előima: Mennyei Atyánk! Hálát adunk Neked, hogy ma is szól hozzánk Igéd, akár az ostrom közepette, akár a csendes mindennapokban. Uram, a Szentírás szavai figyelmeztetnek minket, hogy sem rang, sem múltbéli érdem nem óv meg a következményektől, és mégis, Te mindig az irgalom útját kínálad nekünk. Úr Jézus, Te vállaltad a mi ítéletünket, hogy mi kegyelmet nyerhessünk. Segíts, hogy halljuk az Igédet, amikor a bűn, a félelem vagy a szív keménysége körülzár minket. Adj nekünk bátorságot, hogy a külső engedelmesség helyett a belső megtérést válasszuk, és szabadíts meg minket a magunk és mások iránti igazságtalanság rabságából. Kérünk, Urunk, hogy a mai bibliaórán ne csak tudásunk nőjön, hanem a szívünk is megváltozzon. Mutasd meg, hol kell elengednünk a terheket, a sérelmeket és a tartozásokat. Áraszd ránk kegyelmed, hogy életünk ne ostrom alatti vár legyen, hanem a Te szabadító szereteted által megváltott élet. Áldd meg közösségünket, hallgass meg minket, amikor kérdezzük, és szólj a lelkünk legmélyéig. Adj erőt, hogy a Te Igéd szerint éljünk, és bízunk abban, hogy a Te kezében van életünk és halálunk. Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Ószövetségi alapige: Jeremiás próféta könyve 34. fejezet: „Az Úr igéje szólt Jeremiáshoz, amikor Nebukadneccar, Babilónia királya egész hadseregével, az uralma alatt álló országok minden királyságával és népével ostromolni kezdte Jeruzsálemet és a többi várost. Ezt mondta az Úr, Izráel Istene: Menj, szólj Cidkijjának, Júda királyának, és mondd meg neki, hogy így szól az Úr: Ezt a várost Babilónia királyának a kezébe adom, és ő fölperzseli. Te sem menekülsz meg a kezéből, hanem elfognak, és átadnak neki. Szemtől szemben állsz a babiloni királlyal, személyesen beszél majd veled, és Babilonba kerülsz. De azért halld meg az Úr igéjét, Cidkijjá, Júda királya! Ezt mondja rólad az Úr: Nem fegyvertől fogsz meghalni! Békességben halsz meg, és amilyen gyásztűzet gyújtottak őseidnek, a korábbi királyoknak, elődeidnek, olyat gyújtanak neked

is, és így siratnak el: Jaj, uram! Ezt határoztam! – így szól az Úr. Akkor jelentette ki mindezt Jeremiás próféta Cidkijjának, Júda királyának Jeruzsálemben, amikor Babilónia királyának a hadserege ostromolta Jeruzsálemet és Júda megmaradt városait, Lákíst és Azékát; mert Júda városai közül csak ezek a megerősített városok maradtak már meg. A vezetők megszegik a rabszolgáknak adott ígéretet. Az Úr igéje szólt Jeremiáshoz, miután Cidkijjá király egyezséget kötött Jeruzsálem egész népével, hogy hirdessék ki a rabszolgák felszabadítását, és engedje szabadon mindenki a héber rabszolgáját és rabszolganőjét, és ne tartsa szolgaságban senki a júdai embertársát. Engedelmeskedtek is a vezetők valamennyien meg az egész nép; belementek az egyezésbe, hogy mindenki szabadon engedi rabszolgáját és rabszolganőjét, és nem tartja tovább senki szolgaságban őket. Engedelmeskedtek, és elengedték őket, de azután kényszerítették a szabadon bocsátott rabszolgákat és rabszolganőket, hogy térjenek vissza, és erőszakkal újra rabszolgákká és rabszolganőkké tették őket. Ekkor így szólt az Úr igéje Jeremiáshoz: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Én szövetséget kötöttem őseitekkel, amikor kihoztam őket Egyiptom földjéről, a szolgaság házából, és azt mondtam, hogy minden hetedik esztendőben engedje el mindenki héber embertársát, aki eladta magát. Hat évig szolgáljon, azután engedd őt szabadon! De őseitek nem hallgattak és nem figyeltek rám. Ti viszont most megtértetek, és azt tettétek, amit én helyesnek látok. Kihirdettétek felebarátaitok felszabadítását, és egyezséget kötöttetek szíнем előtt abban a házban, amelyet rólam neveztek el. De azután újra meggyaláztátok nevemet, mert mindenki visszakényszerítette rabszolgáját és rabszolganőjét, akit szabadon bocsátott, hogy menjen, amerre lát, majd erőszakkal újra rabszolgákká és rabszolganőkké tettétek őket. Azért ezt mondja az Úr: Ti nem engedelmeskedtetek nekem igazán, amikor felszabadulást hirdettetek, ki-ki az embertársának és a felebarátjának. Most azért én hirdetek nektek felszabadulást – így szól az Úr –, hogy szabadon pusztítson titeket a fegyver, a dögvész és az éhínség, és elrettentő példává teszek benneteket a föld minden országa számára. Azokat pedig, akik megszegették az egyezséget, akik nem tartották meg azt, amit szíнем előtt foglaltak egyezésbe, olyanokká teszem, mint azt a borjút, amelyet kettévágtak, és átmentek a részei között. Júda és Jeruzsálem vezetőit, az udvarnokokat, a papokat és az ország egész népét, akik átmentek a borjú részei között, ellenségeik kezébe adom, az életükre török kezébe, holttestük pedig az ég madarainak és a föld állatainak lesz az eledele. Cidkijját, Júda királyát és vezéreit is ellenségeik kezébe adom, az életükre török kezébe, a babilóniai király hadseregének hatalmába, amely most elvonult innen. Mert parancsot adok – így szól az Úr –, és visszahozom őket ehhez a városhoz: ostrom alá veszik, elfoglalják és fölperzselik. Júda városait pedig lakatlan pusztasággá teszem!”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-7. versek: Amikor az ostrom megkezdődik, Izráel lefagy és megdermed. Jeruzsálem ostrom alatt áll. A babilóniai hadsereg, élén Nebukadneccar királlyal, körülzárja a várost. Nemcsak egy hadsereg jön – királyok, hadvezérek, népek vonulnak fel Isten városa ellen. A kapukban idegenek állnak. Az örökség, amelyet Isten magának választott, idegen kézre kerül. Az ostrom nemcsak katonai esemény – lelki megrendülés is. De az ostrommal együtt Isten is megszólal. Ez az első evangéliumi mozzanat a szakaszban: amikor minden bezárul, az Úr Igéje akkor is utat talál. Kedves Testvérem! Amikor a „lelki ostrom” körülzár – bűn, következmények, félelem – meghalljuk-e még az Úr szavát? Cidkíjának szól az üzenet. Ez a felhívás személyes. Nem a néphez, nem a hadvezérekhez – a királyhoz. Cidkíjjá király hallja meg először: „Halld az Úr Igéjét!”

1. „Fölperzselt Jeruzsálem a jussod...” Isten nem szépíti a valóságot. Jeruzsálem el fog esni. A város felég. Az ítélet kimondatott. A bűnt és a bűnhődést nehezen viseljük. Szeretnénk, ha Isten visszavonná a következményeket. De itt Isten világosan beszél: az ítélet valóság.

2. „A te életed sem garancia semmire...” Cidkíjjá nem menekül meg a következményektől. Szemtől szemben találkozik a babilóniai királlyal. A királyi méltóság nem ment meg. A rang nem védelem az isteni ítélet ellen. Sem a múltunk, sem a pozíciónk, sem a vallásos örökségünk nem garancia az életre.

3. „Halálod kegyes halál lesz.” Itt jelenik meg a kegyelem hangja az ítélet közepén. Isten még a fegyvernemet is kijelenti: Cidkíjjá nem fegyver által hal meg. Békességgel hal meg. Kijár neki a királyi temetés. Elsiratják. Gyásztüzet gyújtanak érte. Milyen különös: a város elpusztul – de a király halála nem lesz gyalázatos. Ez kegyelem az ítéletben. Amikor minden rátelepszik a lelkünkre, elér bennünket még a kegyelem hangja?

4. Három város fényei: A háttérben még három megerősített város áll: Lákis, Azéka és Jeruzsálem. Még világítanak a fényeik. Még nem aludt ki minden. De már csak kevés maradt. Ez a „még” állapota. Még tart a kegyelmi idő. Még szól az Ige. Még lehet hallani, meghallani és bűnbánatot tartani. Életem és halálom Isten kezében van. Életem felett hogyan dönt az Úr? Halálom kegyes halál? Életem kegyelem? Halálom ítélet? Isten határozott. Döntött. Szavát kijelentette. Kell ennél több, hogy tudjam: minden nap az irgalom jele? Életünk és halálunk Krisztusi beteljesedés. Életünk és halálunk kérdésére a végső válasz nem Cidkíjánál van. A döntés megszületett Királyunk és Megváltónk életében, halálában és feltámadásában. Ő vállalta az ítéletet, hogy mi kegyelmet kapjunk. Ő halt meg gyalázatos halállal, hogy nekünk kegyes halálunk lehessen. Ő támadt fel, hogy életünk ne ostrom alatti vár legyen, hanem megváltott élet. Mi a te egyetlen vigasztalásod életedben és halálodban? (Heidelbergi Káté I. kérdés-felelete?) „Halld meg az Úr Igéjét!” „Halld meg az Úr szavát!” Az ostrom és az

ítélet valóság. De a kegyelem is valóság. Amíg szól az Ige, addig nem reménytelen az ostrom.

Beszélgetésindító kérdések

1. Volt-e már olyan „ostrom” az életedben, amikor különösen erősen szólt hozzád Isten?
2. Hogyan éled meg a bűn és következmény kapcsolatát?
3. Mit jelent számodra az, hogy Isten még az ítéletben is kegyelmet ad?
4. Hogyan ad bizonyosságot Krisztus halála és feltámadása a saját életed és halálod felől?

8-22. versek: A jeruzsálemi válsághelyzet, látszólagos megtérést eredményez. A rabszolgák felszabadítása szövetségkötés az Úr előtt. Az elengedés törvénye a mózesi rendelkezésből fakadt (vö. VMóz 15). Hét év után el kellett bocsátani a héber szolgát. A jubileumi esztendő (IIIMóz 25) még hangsúlyosabb kegyelmi év volt. Isten rendje a válság idején is egyértelmű: a népe ne legyen egymás rabszolgája.

1. A kegyelem pillanata megjelenik: „Engedelmeskedtek és elengedték őket.” Isten Igéje megszólal Jeremiáson keresztül. A nép reagál. Szövetséget kötnek az Úr házában. A rabszolgák felszabadulnak. Ez kegyelmi pillanat: Amikor bűnhődünk, Isten még mindig az irgalom útját kínálja. A külső ostrom közepette Isten belső felszabadítást kér. Amikor ítélet alatt vagyunk, ne tegyük egymást rabszolgává.

2. A visszafordulás, azonban hitszegés: „Azután azonban visszavették őket...” Itt történik a tragédia. Az emberek kötése csúrítható-csavarható. A szövetséget megszegik. Amit az Úr előtt megfogadtak, visszavonják. A felszabadítottakat újra gúzsba kötik. Ez nem pusztán társadalmi igazságtalanság. Ez szövetségszegés Istennel szemben. Ez a hit megvallása helyett hitszegés. Ez külső engedelmesség belső megtérés nélkül. A probléma gyökere? Az igaz engedelmesség hiánya.

3. A bűn mélyebb rétege. A nép és vezetők nem mondanak le saját hatalmukról. Nem tudnak valódi irgalmat gyakorolni. Nem bízzák magukat Isten szabadító rendjére. Paradox helyzet: Felszabadítják a szolgát, de ők maguk a bűn rabszolgái maradnak. A szabadságot gyakorolni kellene – de csak ideiglenesen teszik.

4. Az ítélet fordított „elengedése” Mivel ők nem hirdettek szabadulást, Isten „szabadon bocsátja” a fegyvert. Az ítélet formái: fegyver, dögvész, éhínség. Isten felszabadítja azokat az erőket, amelyeket eddig visszatartott. Ez kemény üzenet: Aki nem él az irgalommal, az az ítélettel találkozik. Isten hatalma végül nyilvánvalóvá lesz. Nem Cidkíjjá az úr, nem Babilónia az úr, hanem az Úr ad parancsot.

5. Jeruzsálem tragédiája nyilvánvaló. Isten szinte „sír” Jeruzsálem felett. Ez a gondolat összekapcsolható azzal, amikor Jézus Krisztus sír Jeruzsálem felett (Lk 19,41–44). Isten szeretett városa. A kegyelem lehetősége adott. De a szív kemény

marad. A pusztulás elkerülhetetlenné válik. Az ítélet nem örömmel történik – hanem megtört szívvel. Drága Testvérek! A szövetség komoly dolog. A kegyelem lehetősége nem egyenlő a megtéréssel. A formális engedelmesség nem pótolja a szív változását. Aki nem enged el, azt végül Isten „elengedi” a következményeknek. Isten az igazi főparancsnok a történelemben. Elengedem-e a másik ember tartozását? Gyakorlom-e az irgalmat, amikor nehéz helyzetben vagyok? Külső engedelmesség vagy belső szívváltozás jellemez? Van-e olyan terület az életemben, amit „visszavettem” Istentől?

Beszélgetésindító kérdések

1. Miért csak az ostrom idején jut eszünkbe az elengedés törvénye?
2. Miben különbözik a félelemből fakadó engedelmesség az igaz megtéréstől?
3. Hol jelenik meg ma az „elengedés törvénye” a mi életünkben?
4. Mi történik, ha valaki visszaveszi azt, amit Istennek átadott?
5. Milyen rabságokban tarthatjuk egymást ma?

Közének: 119. zsoltár 88. verse: „Éltét csak azért kívánja lelkem, ...”

Újszövetségi alapige: János evangéliuma 14. rész 22-24. versei: *„Azt mondta neki Júdás, nem az Iskáriótes: Uram, miért van az, hogy nekünk akarod kijelenteni magadat, és nem a világnak? Jézus így válaszolt: Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és nála maradunk. Aki nem szeret engem, nem tartja meg az én ígéimet. Az az ige pedig, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki elküldött engem.”*

Szeretett Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Az a szeretet, amely az **Ő parancsainak megtartásában nyilvánul meg**, más gyümölcsöket terem. Jézus viszonzza ezt a szeretetet, és vele együtt az Atya is. Jézus emberi életének igazi mozgatórugója az a tudat volt, hogy az Atya szereti Őt, és most ezt a kiváltságot tanítványaira ruházza. Ez a tudatosság a keresztyén hit folyamatos kísérőjének kell lennie. Jézus ígéri, hogy „meg fog jelenni” annak, aki szereti Őt. Minden szeretet tartalmaz **a jelenlét és a személyes hatás elemét**. Jézus jelen van az övéiben. Tudjuk, hogy aki az evangélium szerint él, az egyre jobban felismeri Jézusban az üdvösség szerzőjét, az igazság kinyilatkoztatóját és a szeretet forrását. Jézus jelenléte egyre biztosabb garanciát ad arra, hogy ígéretei beteljesednek bennünk. A tanítványok még nem képesek felfogni ezt a belső kegyelmi állapotot. Még mindig osztják a zsidók nézetét, hogy a Messiás a világ előtt hatalommal és dicsőséggel jelenik meg. Ezért Júdás, – de nem az, aki elárulja Őt – megkérdezi: „Miért jelenik meg nekik, és miért nem a világnak?”

Ha Krisztus feltámadt, miért nem mutatta meg dicsőségét a világnak? Ezekre a kérdésekre ad választ a **keresztyén közösség hitvalló magatartásával**. Krisztus az

embert **személyes hit által** akarja vezetni az üdvösségre, nem pedig elnyomó vagy látható hatalommal. A szeretet értéke abban rejlik, hogy **hitre és reményre épül**, és van emberfeletti motivációja: maga Krisztus. A szeretet megtestesítője Jézus. Ezért az egyház bizonyágtételével a Szentlélek ereje által hirdeti, hogy Jézus az Atyához ment, és helyet készít számunkra. Az élet küzdelmei és kísértései között is **csak a belső hit** erősít meg bennünket, amelyben átéljük Krisztus jelenlétét és erejét. Ebben a hitelményben ott van a tudat is, hogy az Atya szeret minket Jézussal együtt, és **Ő lakást készít bennünk**.

Ki szereti Jézust

Megtartja az Ő szavait – nemcsak szóban, hanem tettekben is

Megnyitja a szívét Isten felé – lehetővé teszi, hogy az Atya és Jézus benne lakozzon

Bízik Jézusban még a nehézségek között is

Szeretetet mutat embertársai felé, segít, megbocsát

Imádkozik, és tudatosítja Isten jelenlétét az életében

Belső békét és bizonyosságot él át Isten közösségében

Ki nem szereti Jézust

Figyelmen kívül hagyja az Ő tanítását, és ellene él

Nem nyitja meg a szívét Isten felé – élete zárt marad

Csak saját kényelmére és érdekeire figyel

Önző, közömbös mások szenvedése iránt, nem bocsát meg

Nem keresi Istent, nem törekszik a lelki fejlődésre

Lelki bizonytalanságban, nyugtalanságban él

Mindennapi gyakorlati útmutató:

Reggel: Emlékezzünk Jézus szavaira, és döntsük el, hogy ma a szeretet és az engedelmisség szerint fogunk élni.

Nap közben: Vizsgáljuk meg tetteinket a kérdéssel: „Ez a cselekedet a Jézus iránti szeretet jele?” Segítsünk, bocsássunk meg, tegyünk jót, még a kicsi dolgokban is.

Este: Gondoljuk át: hol éltem a szeretetet, hol mulasztottam el. Imádkozzunk a Szentlélek erejéért a következő napra. Készíts a fennmaradó böjti napjaidra szeretet-naplót, amelyben feljegyzed, hogy mit tanultál Jézus szeretete által a mindennapokban.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „mert hiszünk abban, aki feltámasztotta a halottak közül Jézust, a mi Urunkat, aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért (Róm 4,24-25).” Ámen.

Ének: 449. dicséret: 5-7: „Szeretlek is bizonyyal...”